

Література:

1. Цивільний кодекс України, закон України від 16.01.2003 № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
2. Закон України «Про іпотеку», закон України від 05.06.2003 № 898-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
3. Ухвала судової палати у цивільних справах Верховного суду України від 27.08.2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/p0112700-03>.
4. Порядок реалізації арештованого майна, затверджений наказом Мінюсту України 29.09.2016 року № 2831/5, зареєстрований Мінюстом України 30.09.2016 року № 1301/29431 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
5. Ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 20.01.2016, № 6-9296ск15 // www.reyestr.court.gov.ua/ 56786648.
6. Белікова С.О. Прокурор як учасник виконавчого провадження у справах щодо захисту прав та інтересів дітей: дис. на здобут. наук. ступеня канд. юрид. наук. – К., 2015. – 199 с.
7. Дудин В. Указ резидента // Юридическая практика. – 2016. – № 48/988. – С. 22-23.

Стефанишин Н. М.

кандидат юридичних наук,
викладач кафедри цивільного права

*Навчально-науковий Юридичний інститут
ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»
м. Івано-Франківськ, Україна*

ДЕРЖАВНА СИСТЕМА ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Політика нашої держави у сфері інтелектуальної власності, сьогодні, є однією з ключових передумов як соціального, так і економічного розвитку. Проведення такої політики залежить не лише від обґрунтованості та окресленні відповідних напрямів, але від реальних дій, які полягають, в першу чергу, у створенні дієвої системи органів управління і контролю у сфері правової охорони інтелектуальної власності в Україні.

Існуюча державна система організації державного управління та правової охорони інтелектуальної власності засвідчує низку проблем, які виникають при реалізації прав інтелектуальної власності на відповідні об'єкти. Тому, виникає необхідність створення оптимальної, якісної та ефективної державної системи правової охорони інтелектуальної власності, здатної сформулювати, реалізувати прозору публічну модель подолання існуючих викликів та ризиків і запропонувати дієві інструменти сфери інтелектуальної власності як стимули для розвитку споріднених економічних та суспільних чинників.

На наше переконання, запровадження дворівневої структури державної системи правової охорони інтелектуальної власності, за якої Мінекономрозвитку забезпечуватиме формування та реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності, а Національний орган інтелектуальної власності виконуватиме окремі публічні функції (владні повноваження) з реалізації державної політики у зазначеній сфері є найефективнішою системою органів, які забезпечуватимуть належну реалізацію та правову охорону таких прав.

Відповідно до положень Концепції реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 01.06. 2016 р., № 402-р – створення Національного органу інтелектуальної власності, який буде державною організацією, що утворюється на базі державного підприємства «Український інститут інтелектуальної власності», належить до сфери управ-

ління Мінекономрозвитку та провадитиме некомерційну господарську діяльність. Фінансування діяльності зазначеного Національного органу здійснюватиметься за рахунок зборів та інших надходжень за дії, пов'язані з охороною прав на об'єкти інтелектуальної власності, а також оплати послуг, що надаватимуться відповідно до законодавства [1].

Вчена О.П. Орлюк пропонує Національний орган інтелектуальної власності назвати Національний офіс прав інтелектуальної власності – єдиний орган де реєструватимуться всі права інтелектуальної власності і видаватимуться патенти [2, с.175].

Сьогодні, немає прийнятого ВР України закону у якому на належному законодавчому рівні визначалися б правові положення щодо національної системи охорони прав інтелектуальної власності і правовий статус зазначених вище органів. Тому, на нашу думку, прийняття відповідного Закону України «Про національну систему охорони прав інтелектуальної власності» є об'єктивною необхідністю, у якому, окрім загальних положень необхідно визначити суб'єктний склад та чітко вписати порядок створення, діяльності і повноваження державних органів у сфері інтелектуальної власності. Зокрема, Мінекономрозвитку повинен забезпечувати: формування та реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності; відомче нормативно-правове регулювання; напрацювання та узгодження стратегічних напрямів розвитку сфери правової охорони інтелектуальної власності; інформування та надання роз'яснень щодо здійснення державної політики у сфері інтелектуальної власності; розроблення пропозицій щодо вдосконалення та внесення в установленому порядку проектів законодавчих та підзаконних актів; постійний соціальний діалог на галузевому рівні; управління Національним органом інтелектуальної власності.

На Національний орган інтелектуальної власності покладатиметься виконання таких основних завдань: участь у реалізації державної політики у сфері інтелектуальної власності; розроблення та внесення на розгляд головного органу в системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності, пропозицій щодо забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері інтелектуальної власності і вдосконалення законодавчих та підзаконних актів у зазначеній сфері; вивчення, аналіз та узагальнення досвіду іноземних держав, а також практики застосування законодавства у сфері інтелектуальної власності; проведення експертизи заявок на об'єкти права інтелектуальної власності; провадження діяльності, пов'язаної з охороною нетрадиційних об'єктів права інтелектуальної власності та інших результатів інтелектуальної діяльності (доменні імена, генетичні ресурси, традиційні знання, фольклор тощо); здійснення державної реєстрації об'єктів права інтелектуальної власності (видача охоронних документів); здійснення функцій Міжнародного пошукового органу та Органу міжнародної попередньої експертизи; здійснення функцій, пов'язаних з контролем за дотриманням вимог законодавства у сфері авторського права і суміжних прав; реєстрація фактів передання (ліцензування) прав на об'єкти права інтелектуальної власності, що охороняються на території України; ведення державних реєстрів прав на об'єкти інтелектуальної власності; визнання недійсними прав інтелектуальної власності у досудовому порядку (post-grant opposition); підготовка та видання офіційних бюлетенів з питань інтелектуальної власності, формування та підтримання баз даних; проведення науково-дослідних робіт з питань удосконалення правової охорони інтелектуальної власності, інформаційного та ресурсного забезпечення сфери інтелектуальної власності; підвищення кваліфікації кадрів державної системи правової охорони інтелектуальної власності; атестація та ведення реєстру представників у справах інтелектуальної власності (патентних повірених); методологічна, методична та інформаційна допомога центральним органам виконавчої влади, науковим установам та навчальним закладам, мікро, малому та середньому підприємництву з питань, пов'язаних з правовою охороною та комерціалізацією прав інтелектуальної власності; методологічна, методична та інша допомога правоохоронним органам щодо захисту прав інтелектуальної власності; здійснення міжнародного співробітництва у сфері інтелектуальної власності і представництво інтересів України в зазначеній сфері у міжнародних організаціях відповідно до законодавства; підготовка інформаційних та навчальних матеріалів, а також проведення просвітницьких заходів для підвищення обізнаності, поваги та розвитку культури суспільства у сфері інтелектуальної власності; посере-

дництво у розв'язанні спорів про порушення прав на об'єкти інтелектуальної власності; здійснення інших функцій, визначених законодавством.

Прозорість діяльності Національного органу інтелектуальної власності забезпечуватиметься шляхом: проведення зовнішнього аудиту (фінансового та управлінського); оприлюднення кошторису фінансів, спрямованих на забезпечення розвитку та функціонування державної системи правової охорони інтелектуальної власності; проведення електронних публічних закупівель, здійснюваних за кошти державної системи правової охорони інтелектуальної власності; усунення умов для корупційних ризиків в результаті мінімізації суб'єктивного чинника у прийнятті рішень (широке запровадження автоматизації процесів реєстрації правочинів, вчинення їх в режимі реального часу), ухвалення рішень в результаті широкого соціального діалогу та з урахуванням громадської думки; проведення громадського та професійного моніторингу діяльності зазначеного органу (створення наглядової ради, участь засобів масової інформації на засіданнях апеляційної палати, публікація відомостей про засідання апеляційної палати, засідання спільних комісій та дорадчих органів, транслявання в режимі реального часу засідань колегіальних органів, створення електронних справ та можливості платного в режимі реального часу доступу тощо) [3].

Підсумовуючи необхідно зазначити, реформування системи правової охорони прав інтелектуальної власності сприятиме належній реалізації та правовій охороні таких прав, а також, імплементації та гармонізації національного законодавства із законодавством Європейського Союзу.

Література:

1. Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.08.2016. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon2.rada.gov.ua/laws/show/632-2016.
2. Об'єкти права інтелектуальної власності в державному секторі економіки (бюджетних установах): брошура / Ю. Л. Борко, О. Б. Бутнік-Сіверський, О. П. Орлюк / за наук. редакцією д.е.н., проф. Бутнік-Сіверського О. Б. – К. : НДІ ІВ НАПрНУ, 2015. – 175 с.
3. Про схвалення Концепції реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.06.2016 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon0.rada.gov.ua/laws/show/402-2016.
4. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435 – IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40 – 44. – С. 356.

Столярчук С. В.

студентка IV курсу юридичного факультету

Науковий керівник: **Гордієнко Т. О.**

старший викладач кафедри цивільного, трудового і господарського права

*Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара
м. Дніпро, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ МИРОВОЇ УГОДИ У ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

З розвитком ринкової економіки в країні стрімко почала розвиватися сфера підприємницької діяльності, і задля захисту прав підприємців законодавець визначив різні їх способи. До одного із шляхів врегулювання спору відноситься мирова угода.